rasika-jane gaye phori sira hara
yaha jada jiva anadi kala te
nipata kapata agara
jina vishayana anubhavata dusaha dukha
neku viraga na dhara
puni jina vishayana nahim kacchu anubhava
kimi samujhiya sansara
mithyo na jaga yadyapi hari harijana
pragate aganita bara
dosha kripalu subhayana ko jo
kara nita para-upakara

Daugybė didžių šventųjų laikas nuo laiko bandė kiek įmanoma suteikti tikrąsias žinias materialistiškoms sieloms, tačiau nesėkmingai. Dėl individualios sielos užsispyrėliškos ir apgavikiškos prigimties nuo neatmenamų laikų, šventieji negalėjo padaryti jai jokio poveikio. Netgi patyrusi karčią materialaus pasaulio objektų realybę individuali siela nei trupučio negalėjo jų atsižadėti. Kaip gi tuomet jai įmanoma suprasti dvasinius dalykus, kurie yra anapus intelekto ribų ir apie kuriuos ji visiškai neturi jokios patirties?

Nepaisant to, kad daugybė didžių šventųjų ir netgi Pats Aukščiausias Viešpats ateina į šią žemę viso pasaulio labui, pasaulis pasiliko toks, koks buvo – ir tik kelios sielos sugebėjo nusimesti pasaulio (Majos) grandines.

Šventieji tai žino labai gerai, tačiau dėl savo prigimtinės nepriežastinės malonės ir darydami gera kitiems, jie ir toliau ateina į šį pasaulį ir nepalieka nei vieno neapversto akmens, ieškodami prarastų Šri Krišnos tarnų (kad padėtų kenčiančiai žmonijai).

(Iš Kripalu Maharadžos „Prema rasa mandira“)